

РЕШЕНИЕ

№ 3010

гр. С. 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 159 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ДЕНИЦА Н. УРУМОВА

при участието на секретаря СТИЛИАНА В. ДРАГАНОВА
като разгледа докладваното от ДЕНИЦА Н. УРУМОВА Гражданско дело № 20221110162330 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното :

Предявен е иск от **В. М. Н.**, ЕГН: *****, с адрес: гр. С., чрез адвокат М. М., срещу „**В.**“ ООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С. ж.к. „Л.“, бул. „Д.у“ №28, бл. „С.“, ет., за прогласяване нищожността, на основание чл. 26 ЗЗД, на клаузата на чл. 4, ал. 1, т.2.2 и т.2.3. и чл. 20, ал. 4 от Договор за кредит „В.“ от 03.01.2022г., сключен между страните.

Претендират се разноси.

В исковата молба се твърди, че ищцата сключила с ответника Договор за кредит „В.“ от 03.01.2022г., по силата на който получила заем в размер на 800 лв. Ищеца счита, че клаузата на чл. 4, ал. 1, т.2.2 и т.2.3. и чл. 20, ал. 4 от процесния договор са нищожни, за което излага подробен съображения.

В срока за отговор, ответника по делото е депозирал такъв, с който оспорва иска, като излага съображения за неоснователност.

В срока по чл. 211, ал. 1 ГПК, е предявен за осъждане на **В. М. Н.**, ЕГН: *****, с адрес: гр. С., да заплати на „**В.**“ ООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С. ж.к. „Л.“, бул. „Д.у“ №28, бл. „С.“, ет., следните суми: сумата от **731,00 лв.**, представляваща главница по Договор за кредит „В.“ от 03.01.2022г., ведно със законна лихва от датата на исковата молба – 21.03.2023 г., до окончателното плащане на дължимото; сумата от **62,29 лв.**, представляваща договорна лихва за периода 04.06.2022г.-03.01.2023г., сумата от **96,94 лв.**, представляваща такса ангажимент за фиксиран лихвен процент за целия срок на договора в размер на 0,07 % на ден върху усвоената и непогасена главница за периода 04.07.2022 г. до 03.01.2023 г., сумата от **21,48 лв.**, представляваща неустойка за неизпълнение на задължение за предоставяне на удостоверение за настоящ адрес съгласно чл. 15 ал. 4, 5 и 6 от договора за периода 04.07.2022 г. до 03.01.2023 г., сумата от **85,92 лв.**, представляваща неустойка за непредоставяне на съгласие за директен дебит съгласно чл. 15 ал. 1, 2 и 3 от договора за периода 04.07.2022 г. до 03.01.2023 г., сумата от **89,50 лв.**,

представляваща начислени такси по чл. 20 ал. 4 от договора за периода 04.07.2022 г. до 03.01.2023 г., сумата от 7,93 лв., представляваща законна лихва за забава по чл. 20 ал. 3 от договора за периода 04.07.2022 г. до 03.01.2023 г., сумата от 15,84 лв., представляваща законна лихва за забава върху непогасена главница от 731 за периода 03.01.2023 г. до 21.03.2023 г.

Претендират се разноси.

Ищецът по насрещния иск „Мъни плюс мениджмънт“ ООД твърди, че сключил с ответника В. М. Н. Договор за кредит „В.“ от 03.01.2022г., по силата на който предоставил заем в размер на 800 лв., като след частично предсрочно погасяване ответника усвоила още 200 лв. Поддържа се, че към датата на предявяване иска задълженията на кредитополучателя са просрочени, поради което претендира всички дължими суми по договора.

В законоустановения срок ответникът по насрещния иск Атанаска Колева Токлуджанова е депозирал отговор. Излага доводи, че процесният договор е нищожен и исковете са неоснователни.

В съдебно заседание ищецът не се явява, като в молба от 07.12.2023 г. развива съображения по същество.

Ответникът не се представлява, като в молба от 24.01.2024 г. развива съображения по същество.

По делото са събрани писмени доказателства, приета е съдебно-счетоводна експертиза.

От събраните по делото относими доказателства се установява следното:

Между страните не е спорно и от представен договор за кредит „В.“ от 03.01.2022 г. се установява, че ответникът, в качеството си на кредитодател, се е задължил да предостави на ищцата, в качеството ѝ на кредитополучател, заем в размер на 800,00 лв. под формата на разрешен кредитен лимит. Съгласно чл. 3, ал. 2 от договора, кредитополучателят следвало да погасява текущото си задължение до 30 дни от усвояване на главницата, респ. – съответната част от нея. В ал. 3 от същия член е дефинирано, че текущо задължение представлява сбор от непогасената главница, договорна лихва върху нея, такса ангажимент за фиксиран лихвен процент, неустойки за неизпълнение, лихва за забава и разходи за събиране на вземанията. Според чл. 4 страните са договорили срокът на договора да е една година и да се дължи възнаградителна лихва върху усвоената и непогасена главница в размер на 0,042% на ден. Съгласно чл. 4, ал. 1, т.2.2 от договора ответникът се е задължил да не променя лихвения процент, срещу което ищецът е поел задължение да му заплати такса ангажимент, която според чл. 4, ал. 1, т. 2.3 е в размер на 0,07 % на ден върху усвоената и непогасена главница и се дължи в края на всеки тридесетдневен период от усвояване на главницата. В чл. 4, ал. 1, т. 5 е посочено, че ГПР е в размер на 49,32%. Според чл. 12, ал. 1 страните са постигнали съгласие погасяването на задълженията да се извършва в следната поредност: законна лихва за забава, разходи за събиране на вземането по чл. 20, ал. 4, неустойка по чл. 15, такса ангажимент за фиксиран лихвен процент, договорна лихва, главница. По силата на чл. 15, ал. 1 кредитополучателят е поел задължение до 5 дни от подписването на договора да даде съгласие за директен дебит за целия срок, като при непредоставянето на такова съгласие е уговорено да дължи неустойка в размер на 2% от усвоената и непогасена главница. В чл. 15, ал. 4 от договора страните са договорили, че в срок до 5 дни от подписването му и до 2 дни от всеки следващ тридесетдневен период на заплащане на текущото задължение кредитополучателят се задължава да предоставя удостоверение за липса на задължения по чл. 87 ДОПК и удостоверение за настоящ адрес, като при неизпълнение на тези задължения са уговорени неустойки в размер на 0,5 % от усвоената и непогасена главница. Съгласно чл. 20, ал. 3 при забава в плащането на което и да е парично задължение кредитополучателят дължи законна лихва за забава. В чл. 20, ал. 4 е уговорено, че при забава в плащането на

текущото задължение кредитополучателят дължи на кредитодателя разходи за действия по събиране на задълженията и такси за действия по ограничаване на негативните последици при просрочие, като е пояснено, че се касае за разходи за изпращане на напомнителни писма, електронни съобщения, провеждане на телефонни разговори и др.

От заключението на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че на 03.01.2022 г. ищцата е усвоила сумата от 800,00 лв., а след частично погасяване на 05.04.2022 г. е усвоила още 200,00 лв., като погасената главница по процесния договор е в размер на 269,00 лв. Според вещото лице последното плащане по договора е извършено на 06.07.2022 г., като към този момент са била заплатени суми по процесния договор в общ размер от 551,40 лв., като с тях са погасени задължения, както следва: главница в размер на 269,00 лв., неустойка за непредоставяне на съгласие за директен дебит в размер на 82,87 лв., договорна лихва в размер на 43,92 лв., мораторна лихва в размер на 1,02 лв., неустойка за непредоставяне на удостоверение за настоящ адрес в размер на 20,73 лв., такса ангажимент за фиксирана лихва в размер на 84,13 лв., такси за действия по ограничаване на негативните последици при просрочие в размер на 29,00 лв., неустойка за непредоставяне на удостоверение за липса на задължения по чл. 87 ДОПК в размер на 20,73 лв. От експертното заключение се доказва, че по процесния договор не са погасени следните задължения: главница в размер на **731,00 лв.**, неустойка за непредоставяне на съгласие за директен дебит в размер на **85,92 лв.**, договорна лихва в размер на **62,69 лв.**, мораторна лихва в размер на **7,98 лв.**, неустойка за непредоставяне на удостоверение за настоящ адрес в размер на **21,48 лв.**, такса ангажимент за фиксирана лихва в размер на **96,94 лв.**, такси за действия по ограничаване на негативните последици при просрочие в размер на **89,50 лв.**, неустойка за непредоставяне на удостоверение за липса на задължения по чл. 87 ДОПК в размер на **21,48 лв.** Според експерта размерът на мораторната лихва върху главницата за периода от изтичането на срока на договора – 03.01.2023 г., до датата на насрещната искова молба – 21.03.2023 г., е 18,07 лв. Вещото лице е посочило, че счетоводството на ищеца е водено редовно.

При така установеното съда направи следните правни изводи:

Съдът е сезиран с първоначално предявени иски по чл. 26, ал. 1 ЗЗД и с насрещни иски по чл. 79, ал. 1 ЗЗД, чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД, чл. 92 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД.

По първоначално предявените иски съдът намира следното:

По делото не е спорно и се доказва, че между страните е сключен процесният договор за кредит с посоченото в исковата молба съдържание. Не се спори също, че кредитодателят – ответникът по делото, е небанкова институция по смисъла на чл. 3 ЗПК, а ищецът е физическо лице, което при сключване на договора е действало именно като такава, т.е. страните имат качествата на потребител по смисъла на чл. 9 ал. 3 ЗПК и на кредитор съгласно чл. 9 ал. 4 ЗПК. С оглед предходното, по отношение на сключения договор за потребителски кредит важат изискванията на специалния закон - ЗПК.

За неравноправния характер на клаузите в потребителския договор съдът следи служебно и следва да се произнесе независимо дали страните са навели такива възражения или не (в този смисъл е *решение № 23/07.07.2016г. по т.д. № 3686/2014г., I т.о. на ВКС*). Доколкото в случая се касае за приложение на императивни материалноправни норми, за които съдът следи служебно по аргумент от т. 1 на *ТР № 1 от 09.12.2013г., постановено по тълк.д. № 1/2013г. на ВКС, ОСГТК*, нищожността на уговорките в процесния договор за кредит може да бъде установена и приложена служебно от съда без от страните да е наведен такъв довод.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че предвидените в чл. 4, ал. 1, т.2.2 и т.2.3. и чл. 20, ал. 4 уговорки от процесния договор, предвиждащи заплащането на такса ангажимент за фиксиран лихвен процент в размер на 0,07 % на ден върху усвоената и непогасена главница, както и разходи за действия по събиране на задълженията и такси за действия по

ограничаване на негативните последици при просрочие, са нищожни, поради противоречие със законна - в частност с чл. 10а, ал. 2 ЗПК, забраняващ заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. В случая нормата на чл. 10а, ал. 1 ЗПК, допускаща събиране от потребителя на такси и комисиони за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит, е неприложима, тъй като процесните такси се начисляват след като кредитът е вече отпуснат и са свързани с основното задължение на кредитора - предоставяне на заем, а допълнителните услуги не трябва да са свързани с него. Поради изложеното се налага извод, че горепосочените такси са всъщност печалба за кредитора - надбавка към главницата, която се плаща периодично, поради което трябва да е част от ГЛП и ГПР, което не е спазено. С оглед предходното, съдът намира горепосочените клаузи за неравноправни по смисъла на чл.143, ал.1 ЗЗП, следователно нищожни на основание чл.146, ал.1 ЗЗП, поради което исквете на ищеца следва да бъдат уважени, без да се разглеждат останалите основания за нищожност, посочени в исквата молба.

По насрещните искове:

Безспорно е между страните, че са били обвързани от договор за кредит „В.“ от 03.01.2022 г., с посоченото в насрещната исквата молба съдържание, като от съдебно-счетоводна експертиза се установи, че ищецата не е заплатила следните задължения по него: главница в размер на 731,00 лв., неустойка за непредоставяне на съгласие за директен дебит в размер на 85,92 лв., договорна лихва в размер на 62,69 лв., мораторна лихва в размер на 7,98 лв., неустойка за непредоставяне на удостоверение за настоящ адрес в размер на 21,48 лв., такса ангажимент за фиксирана лихва в размер на 96,94 лв., такси за действия по ограничаване на негативните последици при просрочие в размер на 89,50 лв., неустойка за непредоставяне на удостоверение за липса на задължения по чл. 87 ДОПК в размер на 21,48 лв.

Същевременно, както се посочи и по-горе, съдът следи служебно за наличие на неравноправни клаузи, независимо дали страните са навели такива възражения или не, като нищожността на уговорките в процесния договор за кредит може да бъде установена и приложена служебно от съда без от страните да е наведен такъв довод.

Съдът прие, че клаузите на чл. 4, ал. 1, т.2.2 и т.2.3. и чл. 20, ал. 4 от договора са нищожни, поради което плащане по същите не се дължи. Настоящият съдебен състав счита, че са нищожни и клаузите за неустойки, предвидени в чл. 15, ал. 1 – 6 от договора. Така уговорените неустойки за неизпълнение на задължение за представяне на удостоверение за настоящ и постоянен адрес, удостоверение за липса на задължения по ДОПК и за непредставяне на съгласие за директен дебит, са в отклонение от присъщите за неустойката обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Това е така, тъй като клаузите са предвидени по начин, който да възпрепятства длъжника да ги изпълнява, като се цели да се създаде предпоставка за начисляване на неустойката. Тези неустойки по своя характер са санкционни, доколкото се дължат при неизпълнение на договорно задължение, но същите не зависят от вредите от това неизпълнение и по никакъв начин не кореспондират с последиците от неизпълнението. Предвидено е да се кумулират към погасителните вноски и мораторната лихва към тях, не се намират в никакво съотношение с изпълнение или неизпълнение на същинското задължение на заемателя да върне заетата сума, като по този начин се отклоняват от обезпечителната и обезщетителната си функция и водят до скрито оскъпяване на кредита. Включени по този начин в договора, тези неустойки по същество са добавък към възнаградителната лихва на търговеца - кредитодател и го обогатяват неоснователно, доколкото именно договорната лихва би се явила цена на услугата по предоставения заем и в този смисъл би представлявала и печалбата на заемодателя. В допълнение на горните аргументи за нищожност на неустойките за неизпълнение на договорно задължение, съдът намира за необходимо да посочи, че добросъвестността като изискване за поведение от търговеца по смисъла на чл. 143 ЗЗП, е пряко свързана с

пояснението, че недобросъвестността следва да бъде разгледана с оглед правните ѝ последици – постигане на значително неравновесие между правата на търговеца и на потребителя (*В този смисъл Решение № 165/02.12.2016 г. на ВКС по т.д. № 1777/2015 г., I т.о. на ВКС*). Тази несъразмерност е значителна, когато е налице съществено несъответствие в насрещните престации на страните по договора, водеща до тяхната нееквивалентност, както и в несъответствие във възможността им да упражнят своите права за защита по договора. В конкретния случай, от начина по който е уредено задължението на кредитополучателя отнасящо се до ежемесечно представяне на удостоверения за настоящ адрес и липса на задължения по ДОПК, може да се обоснове извод, че изпълнението му ще бъде свързано със значителни затруднения. Това е така, доколкото, за да не възникне вземането за неустойка, договорът предвижда редица условия, които са кумулативно дадени, следва да бъдат изпълнени в много кратък срок, поради което е обективно трудно да бъдат покрити от заемателя - ежемесечно длъжникът да се снабдява с удостоверения за настоящ адрес и липса на данъчни задължения по чл. 87, ал. 6 ДОПК. Срокът за извършване на тези административни услуги е различен в зависимост от различните администрации, за същите се дължи такса, а за съда е неясно за какво е необходима тази информация на кредитодателя. Ежемесечното изискване за предоставяне на актуални удостоверения би задължило длъжника перманентно да заявява административни услуги, като за съда реалната цел е той да бъде поставен в неизпълнение на това ненужно задължение, така че за кредитодателя да възникне вземане за неустойка. Следователно, претендираните вземания по посочените неустоечни клаузи са недължими.

В допълнение следва да се посочи, че поради горепосочените договорни клаузи и самият договор за заем противоречи на част от императивните норми на ЗПК. В случая следва да се приложи чл.21, ал.1 ЗПК, който гласи, че всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна. Според чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК в договора трябва да се посочи размера на лихвения процент, като в конкретната хипотеза в този процент трябва да са включени уговорените такси и неустойки, представляващи сигурна печалба за кредитора. Следователно, годишният лихвен процент няма да е реално записаният, а следва да е по-голямо число, ако в него участват и вземанията за такса ангажимент за фиксиран лихвен процент, неустойка за неизпълнение на задължение за предоставяне на удостоверения за настоящ адрес, неустойка за неизпълнение на задължение за предоставяне на удостоверение за липса на задължения по ДОПК, неустойка за непредоставяне на съгласие за директен дебит съгласно чл. 15 ал. 1, 2 и 3 от договора и такси по чл. 20 ал. 4 за ограничаване негативни последици при просрочие.

Освен това, доколкото лихвата е част от ГПР, е следвало да се посочи и друг размер на ГПР, различен от този в договора. В този размер следва да участват горепосочените суми, изразени като процент. Това не е сторено, поради което е нарушен чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. С включването на посочените вземания размерът на ГПР надвишава законовия максимум от 50 %, /чл.19, ал.4 ЗПК/.

По изложените съображения, доколкото са налице нарушения на чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 ЗПК, целият договор за заем следва да бъде приет за недействителен - чл. 22 ЗПК. На основание чл.23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят заплаща само чистата стойност на кредита, като не дължи лихва или други разходи по кредита. Установи се по делото, че по процесния договор не е заплатена главница в размер на 731,00 лв., като предвид направеното от ответницата по насрещния иск възражение за прихващане от тази сума следва да бъдат прихванати следните вземания, дължими като получени без основание по нищожния договор: договорна лихва в размер на 43,92 лв., мораторна лихва в размер на 1,02 лв., неустойка за непредоставяне на удостоверение за настоящ адрес в размер на 20,73 лв., такса ангажимент за фиксирана лихва в размер на 84,13 лв., такси за действия по ограничаване на негативните последици при

просрочие в размер на 29,00 лв., неустойка за непредоставяне на удостоверение за липса на задължения по чл. 87 ДОПК в размер на 20,73 лв. Следователно, В. М. Н. следва да бъде осъдена да заплати на „В.“ ООД сумата от **531,47 лв.** главница по договора. С отговора и насрещната искова молба не е направено възражение за прихващане на сумата от 82,87 лв.- неустойка за непредоставяне на съгласие за директен дебит, поради което същата не следва да бъде включена).

В случая нищожните клаузи не могат да бъдат заменени по смисъла на чл. 26, ал. 4 ЗЗД от императивни правила, досежно максимално допустимия размер на договорната лихва, нито да бъде прието, че единствено частично недействителна е клаузата за уговорената неустойка, представляваща по съществото си договорна лихва, невключена в ГЛП и ГПР. Ако съдът изменя съдържанието на неравноправните и нищожните клаузи, съдържащи се в потребителски договор, това ще навреди на постигането на дългосрочната цел, предвидена в член 7 от Директива 93/13. Това действие на съда би способствало за премахването на възпиращия ефект, упражняван върху продавачите и доставчиците чрез самото неприлагане на такива неравноправни клаузи спрямо потребителя, тъй като продавачите и доставчиците биха останали изкушени да използват посочените клаузи, ако знаят, че дори и последните да бъдат обявени за недействителни, договорът все пак ще може да бъде допълнен в нужната степен от националния съд, така че да се гарантират интересите на тези продавачи и доставчици. /в т. см. решения от 14 юни 2012 г., Banco Español de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, т. 69, от 30 април 2014 г., Kásler и Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, т. 79 и от 26 март 2019 г., Abanca Corporación Bancaria и Bankia, C-70/17 и C-179/17, EU:C:2019:250/.

По разноските:

При този изход на спора по главния иск, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, само на ищеца се дължат разноски, които са в размер на **100 лева** за заплатена държавна такса. Тъй като адвокатската помощ е оказана безплатно съгласно чл. 38, ал. 1 от ЗА, възнаграждението по обективно съединените искове следва да се присъди в полза на адвокат М. В. М., по реда на чл. 38, ал. 2 ЗА, в размер на **480 лева с ДДС**, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения във вр. пар. 2а от ДР на същата. В случая не следва да се определя адвокатско възнаграждение по всеки един от предявените искове, тъй като според Решение на СЕС по съединени дела С 427/16 и С 428/16 е прието, че е налице нарушение на член 101 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС, когато държава членка налага или благоприятства сключването на споразумения, противоречащи на член 101 ДФЕС, или подпомага действието на такива споразумения, или лишава собствената си правна уредба от характера □ на държавни мерки, като предоставя на частни оператори отговорността по вземане на решения за намеса от икономически интерес (решение от 21 септември 2016 г., Etablissements Fr. Colruyt, C 221/15, EU:C:2016:704, т. 44 и цитираната съдебна практика). За да се гарантира, че членовете на професионална организация наистина действат при зачитане на общия интерес, критериите за този интерес трябва да бъдат определени със закон достатъчно точно и да е налице ефективен контрол и правомощия на държавата за вземане на решения като последна инстанция (вж. в този смисъл решение от 4 септември 2014 г., API и др., C-184/13—C-187/13, C-194/13, C-195/13 и C-208/13, EU:C:2014:2147, т. 41). Предвид установената липса на точни критерии, които биха могли да гарантират, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес и единствената възможност за държавна намеса по отношение на Наредбата от ВАС, СЕС заключава, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат — под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката — да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-

нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС. Предвид всичко изложено може да се направи несъмнен извод, че в настоящия случай уредбата на НМАВ не преследва легитимни цели, като прилагането ѝ от съда ще доведе до пряко нарушение на чл. 101 ДФЕС и ще доведе до необосновано висока тежест за ищеца, която е несъразмерна с фактическата и правна сложност на делото и неговия защитаван материален интерес.

При изхода на спора по насрещните искове на ищеца по него „В.“ ООД чл. 78, ал. 1 ГПК се дължат разноски, съобразно уважената част от исковете. Същият е представил доказателства за заплатена държавна такса в размер на 400 лв., депозит за експертиза в размер на 450 лв. и адвокатско възнаграждение в размер от 600 лв. по насрещния иск, съобразно представен списък и ДПЗС. Съдът намира възражението на ответника по насрещния иск за прекомерност на адвокатския хонорар за основателно, като предвид фактическата и правна сложност на делото, на основание чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения същото следва да бъде намалено до сумата от 411,09 лв. Следователно, на „В.“ ООД следва да се присъдят разноски в общ размер от **448,31 лв.**, от които сумата от 36,35 за заплатена ДТ, а сумата от 411,96 лв. за заплатени депозит за вещо лице и адв. възнаграждение. Ответникът по насрещния иск има право на разноски съобразно отхвърлената част от иска, но не е сторил такива, като следва да се посочи, че му е била оказана безплатна правна помощ съгласно чл. 38, ал. 1 от ЗА, но в представения договор не е уговорена защита и по насрещния иск, поради което на процесуалния му представител не следва да бъде присъждано възнаграждение.

Водим от горното, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНИ клаузите на чл. 4, ал. 1, т.2.2 и т.2.3. и чл. 20, ал. 4 от Договор за кредит „В.“ от 03.01.2022г., сключен между В. М. Н., ЕГН: *****, с адрес: гр. С. и „В.“ ООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С.Г.

ОСЪЖДА В. М. Н., ЕГН: *****, с адрес: гр. С., да заплати на „В.“ ООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С.Г, **сумата от 531,47 лв.** (петстотин тридесет и един лева и 47 стотинки), представляваща главница по Договор за потребителски кредит „В.“ от 03.01.2022г., ведно със законна лихва върху сумата, считано от датата на подаване на насрещната искова молба /21.03.2023 г./, до окончателното плащане на дължимото, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 731,00 лв., **като погасен чрез прихващане** със задължения на „В.“ ООД към В. М. Н. за заплащане на следните суми, като получени без основание по нищожен Договор за потребителски кредит „В.“ от 03.01.2022 г.: договорна лихва в размер на 43,92 лв., мораторна лихва в размер на 1,02 лв., неустойка за непредоставяне на удостоверение за настоящ адрес в размер на 20,73 лв., такса ангажимент за фиксирана лихва в размер на 84,13 лв., такси за действия по ограничаване на негативните последици при просрочие в размер на 29,00 лв., неустойка за непредоставяне на удостоверение за липса на задължения по чл. 87 ДОПК в размер на 20,73 лв.

ОТХВЪРЛЯ исковете на „В.“ ООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С.Г, за осъждане на В. М. Н., ЕГН: *****, с адрес: гр. С., да заплати на ищеца следните суми по Договор за потребителски кредит „В.“ от 03.01.2022 г., а именно: сумата от **62,29 лв.**, представляваща договорна лихва за периода 04.06.2022г.-03.01.2023г., сумата от **96,94 лв.**, представляваща такса ангажимент за фиксиран лихвен процент за целия срок на договора в размер на 0,07 % на ден върху усвоената и непогасена главница за периода 04.07.2022 г. до 03.01.2023 г., сумата от **21,48 лв.**, представляваща неустойка за неизпълнение на задължение за предоставяне на удостоверение за настоящ адрес съгласно

чл. 15 ал. 4, 5 и 6 от договора за периода 04.07.2022 г. до 03.01.2023 г., сумата от 85,92 лв., представляваща неустойка за непредоставяне на съгласие за директен дебит съгласно чл. 15 ал. 1, 2 и 3 от договора за периода 04.07.2022 г. до 03.01.2023 г., сумата от 89,50 лв., представляваща начислени такси по чл. 20 ал. 4 от договора за периода 04.07.2022 г. до 03.01.2023 г., сумата от 7,93 лв., представляваща законна лихва за забава по чл. 20 ал. 3 от договора за периода 04.07.2022 г. до 03.01.2023 г., сумата от 15,84 лв., представляваща законна лихва за забава върху непогасена главница от 731 за периода 03.01.2023 г. до 21.03.2023 г.

ОСЪЖДА „В.“ ООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С.Г, да заплати на В. М. Н., ЕГН: ***, с адрес: гр. С. сумата от 100,00 лв. (сто лева), представляваща направени по делото разноски за заплатена държавна такса.**

ОСЪЖДА „В.“ ООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С.Г, да заплати на основание чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 ЗАДв. на адв. М. В. М. от АК-Пловдив, с адрес гр. Пловдив, бул. „Пещерско шосе“ №81, ет.3, ап. Б , сумата от 480,00 лв. (четиристотин и осемдесет лева) с ДДС, представляваща възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ на ищеца В. М. Н..

ОСЪЖДА В. М. Н., ЕГН: ***, с адрес: гр. С., да заплати на „В.“ ООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С.Г, сумата от 448,31 лв. (четиристотин четиридесет и осем лева и 31 стотинки), представляваща направени по делото разноски.**

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____